

Rom 14, 2

2: For den enes tro gjør at han kan spise alt, men den som er svak spiser bare grønnsaker.

Det var to forhold som gjorde at dette spørsmålet kunne skape problemer for de kristne i Rom. Vi har allerede sett hvordan de som var omvendt fra jødedommen kunne være bundet av den levittiske lovens forskrifter om hva de kunne ete o. l. Men når det gjaldt hedningene, så hadde de ofret kjøtt til avgudene, og deretter delte de det ut til folket. Dermed skapte dette også problemer for de hedningekristne. De kunne bli stilt overfor kjøtt som først hadde vært ofret til avguder. Og så kunne de anfektes over spørsmålet om de deltok i å tjene avgudene, hvis de spiste dette kjøttet (1Kor 8: 4-10). Men bare det at de hadde dette som et problem og en anfeltelse, var jo i seg selv et kjennetegn på en levende og vår tro. Men samtidig også på manglende oppfatning av evangeliet.

Fordi han hadde et større lys over evangeliet, kunne Paulus forkynne: "Det vet jeg, og det er jeg overbevist om ved Herren Jesus, at ingen ting er urent i seg selv" (v. 14). Og i 1Kor 8: 4, 7-8 sier han: "Når det er spørsmål om å spise av kjøtt som er ofret til avgudene, så vet vi altså at det ikke finnes noen avgud i verden, og at det ikke finnes noen annen Gud enn én" ... "Men det er ikke alle som har denne kunnskapen. For noen, som i sin samvittighet er bundet til avguden, spiser ennå det som er ofret til en avgud. Og deres svake samvittighet blir besmittet. Men mat forandrer ikke vår stilling for Gud. For om vi spiser eller ikke spiser, er vi verken bedre eller verre".

Om den som har denne innstillingen sier Paulus: Den enes tro gjør at han kan spise alt. Det lyset han har i troen på evangeliet gjør at han er frigjort fra en engstelig samvittighet som viker unna for det som er forbudt i den levittiske loven, eller har vært ofret til avguder. Han kan fritt ete det kjøttet som blir satt fram for ham*. Men den som er svak spiser bare grønnsaker. For å være mer trygg på at han ikke spiser noe som loven forbyr, eller som har vært ofret til avguder, spiser han ikke kjøtt. Dette var altså det første eksemplet på slikt som uroet de kristnes tanker og samvittighet på apostelens tid. Og allerede før det neste eksemplet blir nevnt (v. 5), får vi først apostelens lære om den holdning hver enkelt bør ha til dette:

[* Av dette stedet, og spesielt v. 2 og 14 i dette kapitlet, ser vi at allerede på det tidspunkt apostelen skrev dette, ble det forkynt at den levittiske lovens forskrifter var opphevet, eller ikke var forpliktende lenger. For ellers ville ingen som ønsket å leve etter Herrens lov hatt noe grunnlag for en tro som kunne tillate dem å "spise alt" (sv: äta vad som helst). Av dette følger også at det forbudet mot blodmat som vi leser om i Apg 15, bare var en tilfeldig praksis som tok hensyn til den jødiske fordømmen som ennå fantes hos noen av de nyomvendte. Når den levittiske loven om forskjellig kjøtt var opphevet, slik at apostelen nå kunne forkynne at "ingenting er urent i seg selv", så kunne heller ikke blodmat være urent. Når de som var sterke i troen trodde de kunne "äta vad som helst", hvordan kunne da blodmat være noe unntak? Og hvis et unntak var gjort, så hadde det helt sikkert

vært nevnt her. Ennå finnes det sjeler blant oss som har problemer med dette spørsmålet. Dette kan da hjelpe dem.]